

‘Nachtasiel’ legt de onderbuik van de grootstad bloot

Met *Nachtasiel* teken je niet in op een vermakelijke toneelavond, maar word je in het gezicht gemept door de ongemakkelijke waarheid die doorgaans als marginaliteit weggezet wordt.

Door Jan De Smet - 28 september 2017

Nachtasiel liet zich inspireren door *Na Dne* (1902, letterlijk: ‘Op de bodem’) van Maxim Gorki, de ‘Grote Bittere’. De vertaling van zijn pseudoniem spoort met de antiburgerlijke en harde toon waarmee hij het leven van arbeiders, zwervers en zonderlingen in het Rusland voor de Oktoberrevolutie van 1917 tekende.

Datzelfde slag personages laten regisseur Raven Ruëll en tekstbewerker Tom Dupont in *Nachtasiel* de revue passeren. “Wij zijn de mannen van niks”, laat er zich eentje ontvallen. Hij spreekt voor de treurige stoet van mislukkelingen, verschoppelingen en gedrochten die het nachtelijk inferno van OCMW en Samusocial bevolken.

Het publiek wordt
gedwongen twee uur lang te
kijken zonder dat iemand de
blik kan afwenden

De getuigenissen die zich na en door elkaar ontrollen zijn rauw en ongecensureerd. De dagdagelijks ellende wordt zonder opschoning, esthetiserende toets of enige toegeving gebracht. Dat gaat als toeschouwer onder je huid kruipen, maar laat dat nu de bedoeling van de makers zijn: lijfelijk overbrengen wat armoede doet met een mens. Het publiek wordt gedwongen twee uur lang te kijken zonder dat iemand de blik kan afwenden, zappen of de pagina van de krant met nieuws over de ontruiming van het Maximiliaanpark omslaan. Iedereen zit deze rit uit, aanhoort de tirades, aanschouwt de razernij van de figuren die uit een hedendaags canvas van Hiëronymus Bosch zijn weggelopen. Fraai om aan te zien, zijn ze niet, de tandelozen, de junks, de ritselaars, de vrouwenmeppers, de bedelaars, de kroegtijgers, de verlepte hoeren, ...

Rauw en primitief

Er zijn dan ook geen leuke tafereeltjes, er is geen decor, alleen de naakte scène als showroom voor de ontreddende echtheid van de *have nots* die uitentreuren defileren en hun onmacht om zich te onttrekken aan de wetten van het behoud van ellende uitschreeuwen. (Voor wie het Frans niet zo goed beheerst, is het wel een manco dat de Nederlandstalige boventiteling de gesproken tirades niet kan volgen.)

Nachtasiel is een onverzettelijk, tegendraads en pamflettair werkstuk dat plotloos, als letterlijke kopie van de realiteit, een rabiater toon voert dan wat men doorgaans in geëngageerd theater voorgeschoteld krijgt. Als er ergens schoonheid in deze voorstelling schuilt, dan is het die van een *total loss*.

Tot 30/9 in Theater Antigone, Kortrijk. Daarna [op tournee](#).